

Brakwaterjuweeltje *Pseudomugil cyanodorsalis*

Originele tekst: Birthe Jabs

Vertaling: Martin Byttebier, Aquatropica Kortrijk

Het blauwrug blauwoogje (of neonblauwoog), Pseudomugil cyanodorsalis is een rariteit. Hoewel het een echte schoonheid met kleine afmetingen is, kent deze blauwoog niet veel succes in de hobby. Waarschijnlijk schrikt het feit dat het een brakwaterbewoner is veel aquarianen af.

Dit visje werd in 1981 door Helen Larson ontdekt en werd drie jaar later door Allen en Sarti wetenschappelijk beschreven.

In de natuur wordt *P. cyanodorsalis* gevonden in alle soorten waters, gaande van zoetwater tot puur zeewater. Ze houden zich voornamelijk op in kleine brakwaterkreeken. Ze worden onder andere gevonden in Broome en Wyndham (noordelijk West-Australië).

Het houden van deze vissen in puur zoetwater is mogelijk, maar is zeker niet aan te raden, daar de neonblauwoog van afwisseling houdt.

Je moet je niet laten afschrikken door brak water, het is heel eenvoudig!

Je moet wel wat geduld hebben totdat de brakwaterbak volledig ingelopen is. Eenmaal de bak echter op punt staat, is hij stabiel en eenvoudig te verzorgen.

Het zoutgehalte kan variëren tussen 5 en 30 gram zeezout per liter.

Bij de opstart van mijn bak had ik het wel gemakkelijk, daar ik aan de kust woon. Toen ik een set eieren van deze prachtige vis kreeg, entte ik mijn brakwaterbak met molm van een Kiels fjord die een zoutgehalte van 15 g/l had. Maar ook zonder het enten vormen er zich spoedig algen en aufwuchs die het biosysteem lopend houden.

Een belangrijke tip: vers aangemaakt zeewater is agressief en moet minstens een dag staan rusten, vooraleer je het aan de bak toevoegt.

Een extra nadeel van een brakwaterbak is het uitzicht: een prijs voor attractieve beplanting zal je zeker niet krijgen. Maar toch kun je een brakwaterbak mooi inrichten. Met slanke wortels boots je hun natuurlijk leefgebied, de mangrove, na. Kleur kan je aanbrengen door middel van stenen. Geheel vrij van wat groen hoeft de bak niet te zijn. Draadalgren, maar ook de weinig eisen stellende *Caulerpa brachypus* groeien bij een zoutgehalte van 15 g/l goed en brengen extra groen en zuurstof in de bak.

Brachygobius doriae

Er zijn ook vele interessante medebewoners voor het brakwaterjuweeltje te vinden. Zoutminnende grondels zoals *Chlamydogobius ranunculus* en *Brachygobius doriae* (geelbandgrondeltje of bijtje) passen heel goed bij het neonblauwoogje. Het houden van zebra-renslakken (*Neritina turrita*) in een brakwaterbak heb ik zelf nog niet geprobeerd, maar het zou mogelijk zijn.

Ook kleine slakken uit de Oostzee heb ik meerdere maanden in mijn brakwaterbak gehouden, maar ze plantten zich niet voort.

Een sponsfilter of een krachtige motorfilter mag zeker niet ontbreken, daar de kleine neonblauwoogjes van stroming houden en veel zuurstof nodig hebben. Door de hoge pH-waarden in een brakwaterbak ontstaat bij de stikstofafbraak het giftige ammoniak in plaats van het minder toxisch ammonium. Daarom moet men zorgen dat het nitrificatieproces goed verloopt.

Nu iets over de vissen zelf. Het neonblauwoogje wordt niet groter dan 3 cm en is een zeer actieve en montere scholennis. In hun baltskledij zijn de mannetjes duizelingwekkend mooi. De vrouwtjes zien er vrij gewoon uit en in 'normale toestand' zien de mannetjes er eveneens nogal bleek uit. Ik heb normale toestand opzettelijk tussen aanhalingstekens gezet, omdat het mannetje meer zijn baltskleuren dan het neutrale kleur vertoont.

De watertemperatuur mag tussen de 22 à 30 °C liggen. Ik raad echter aan niet beneden de 24 °C te gaan, omdat ze bij lagere temperatuur ietwat lethargisch worden.

Van alle blauwoogsoorten die ik tot hiertoe gehouden heb, is het neonblauwoogje de meeste robuuste. Ziekten zijn bij hen onbekend, enkel door ouderdom sterven ze. Zelfs gehouden in optimale omstandigheden, worden ze echter niet ouder dan anderhalf jaar. Het nakweken van deze vissen is daarom sterk aan te raden.

Kweken

Het kweken is in feite zeer eenvoudig, toch zolang de watermaatschappij geen roet in het eten komt gooien.

In de eerste jaren had ik geen problemen met de opkweek: eenvoudig een paar eieren van de kweekmop of algen plukken, in een tupperwaredoos met lage waterstand stoppen en twee weken wachten totdat de jonge vissen uitgebroed zijn, waarna ze terug in de grote bak gezet werden.

Maar plots werkte deze techniek echter niet meer. De eieren kwamen niet uit en wanneer er toch eentje uit kwam, was het een niet-zwemmer en stierf het jongbroed een paar dagen later. Ik heb werkelijk mijn tanden stukgebeten op dit probleem totdat ik de tip kreeg om het eens te proberen met gedestilleerd of mineraal water, aangerijkt met zout. Tot mijn grote verbazing werkte deze methode. Ondertussen ben ik voor mijn grote bak eveneens overgeschakeld op mineraalwater + zout.

Wanneer de visjes zich goed voelen, baltsen ze en leggen ze vrij regelmatig af.

Ik verzorg deze kleine schoonheden al enkele jaren en ik kan ze enkel warm aanbevelen.